

10 JAAR IN BRETAGNE

Anouck Delanghe-Schuyesmans

10 JAAR IN BRETAGNE

Een levensdroom tussen oesters en witte wijn

Voor Joris, die van onze avonturen altijd een
geslaagd project maakt.

Het begin

Degemer mat e Breizh

‘Welkom in Bretagne.’ Zo staat het aangegeven op een bord bij de afrit richting Cancale. ‘Merci beaucoup,’ zeiden we samen in de auto. We dachten om maar één nacht in Cancale te verblijven, want het regende die avond pijpenstelen.

We hoorden meteen een van de geliefde uitspraken van de Bretoenen toen we op ons logeeraadres aankwamen, een oud douanehuis aan het grillige kustpad van Pointe du Grouin. Onze elegante gastvrouw opende verwelkomend de deur en zei lachend: ‘Je weet dat het zomer is, want dan voelt de regen warm aan.’

De volgende ochtend verraste de hemel ons echter met een geweldig lichtspel op de zee. Schakeringen van blauw tot azuurblauw, eigenlijk bijna groen, schitterden in de ochtendzon. Wat een verschil met de vorige dag. De opwarmende zon deed de damp opstijgen vanuit het opdrogende gras in de mooie tuin.

Op zoek naar zilte oesters, kwamen we aan de kade terecht bij de oesterkraampjes met uitzicht op de vuurtoren. We hadden een oneindig uitzicht over de baai van de Mont Saint-Michel, waar de oesterparken doorlopen tot aan de einder. Bij laag water worden de houten oesterstaketsels zichtbaar en krijg je een bijzonder schouwspel van stokken die rechtop uit de zee komen piepen. Tractoren rijden af en aan door het slib om de zakken vol oesters uit de zee te halen en ze voor consumptie klaar te maken.

Een cafébaas die we aanspraken over het veranderlijke weer, antwoordde ons geamuseerd: ‘*En Bretagne, il ne pleut que sur les cons!*’* Daar werd onze mond mooi mee gesnoerd en we genoten van de zon op zijn terras met een heerlijk glas witte wijn.

* In Bretagne regent het enkel maar op stommeriken.

© 2016 – Anouck Delanghe-Schuyesmans & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Boekontwerp: Brechtje Van Bel
Foto auteur: Joris Delanghe

NUR 508
ISBN 978 94 6001 425 3
D/2016/11.676/306
e-boek ISBN 978 94 6001 426 0

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

We beleefden die zomer een schitterende vakantie in Bretagne. Van het noorden aan de Côte de Granit rose, tot in het zuiden naar Belle-Ile-en-Mer, doorkruisten we de hele regio. Zo werd heel lang geleden het Bretoense zaadje in ons geplant en begon ons relaas van dromen, plannen maken, beslissen.

In Antwerpen, hoe het vroeger was

Toen we allebei nog werkten, was het in het weekend onze passie om vrienden uit te nodigen en voor ze te koken met de beste ingrediënten die we konden vinden. We overvoedden hen tijdens bacchanalen waar gelukkig nog geen Facebook aan te pas kwam.

Dat waren momenten die Joris, mijn echtgenoot, en ik deelden. In de keuken konden we ons uitleven. We genoten ervan te koken op elk vrij moment dat we ter beschikking hadden, tussen zakenreizen en onregelmatige werkuren door.

We zagen mekaar in feite niet veel, te weinig naar onze zin. Communicatie verliep vaak met een post-it op de ijskast om te melden waar we die dag zaten, lang voor sms'jes hun intrede zouden doen. Die post-its gingen stevast over 'wat eten we'.

We waren allebei zo gepassioneerd met eten bezig, dat we op een bepaald ogenblik beslisten dat we hier meer mee wilden doen. Tijdens onze vakanties logeerden we in *chambres d'hôtes* in Frankrijk en *agriturismo* in Italië, voor ons een ideale manier om te reizen. We begonnen te dromen van onze eigen B&B in Frankrijk.

Het werd hoe langer hoe meer duidelijk voor ons, dat we dat als koppel goed zouden aankunnen, iets samen opstarten. We werden een echte tandem in die kleine keuken op ons stadsappartement. Soms trapte de ene wat harder op de pedalen dan de andere, maar uiteindelijk kwamen we altijd op dezelfde bestemming toe.

Op dat moment lag verhuizen naar Frankrijk echter niet binnen onze mogelijkheden. We zaten in onze Provence-fase en kenden die streek en haar keuken op ons duimpje. Door het eerste boek van Peter Mayle hadden we de Lubéron leren kennen. Na er met een makelaar menig huis te hebben bezocht, kwamen we gefrustreerd tot de conclusie dat deze streek te duur was voor ons budget. We waren twintig jaar te laat geboren om hier nog iets te beginnen. De Provence was al verzadigd met buitenlandse projecten.

Een stukje Midi

Wat we wél konden realiseren, was een stukje van Frankrijk naar Antwerpen brengen. Wat als een droom begon, werd stilletjes aan een project, een stukje Midi in Antwerpen: specialiteiten van de Midi naar onze hand gezet en geserveerd aan een *table d'hôtes*, een lange gastentafel, zoals we in de Provence zo vaak hadden gezien. Je zou de specialiteiten ook kunnen afhalen, als in een Italiaanse trattoria. De hapjes zouden geserveerd worden zoals we Spaanse tapas hadden leren eten. Deze mix van mediterrane gewoonten gaf ons de basispeilers van onze zaak.

Vele 'zou je dat wel doen mannekes' van bezorgde vrienden en familie later, hakten we de knoop door en zetten we ons project in modus startfase. We gaven allebei ons ontslag. Joris was ingenieur in een groot automobielbedrijf. Hij kon dat eerste jaar overbruggen met een loopbaanonderbreking, zodat we toch een economisch opvangnet hadden moest ons plan niet lukken. Ik werkte op de sales & marketing afdeling van een internationaal hotel en bedacht dat, in geval van nood, ik overal ter wereld de hotelsector terug kon instappen. De risico's van een eigen onderneming waren voor ons dus vrij beperkt.

We startten onze eigen kleine table d'hôtes op in een hippe Antwerpse wijk. Wat begonnen was als een uit de hand gelopen hobby, bleek na een tijdje een echte succesformule. De mensen schoven aan één lange gastentafel aan om samen het diner te gebruiken. Spontane gesprekken kwamen los in die gezellige atmosfeer.

Door de vele kookateliers die we er gaven voor kookclubjes, bedrijven op teambuilding, vrijgezellenfeesten en familie-uitjes kregen we snel bekendheid. We hadden een ruim en gevarieerd publiek dat elk zijn eigen tamtam deed werken. De ene familie kwam iets halen uit de traiteur, een ander groepje vrienden boekte de hele tafel voor een verjaardag. Dat kleine zaakje op het Zuid werd opgepikt door de pers en werd opeens heel trendy. We gaven er kookworkshops op een tijdstip dat dat nog helemaal niet 'in' was. Deze zaak zou een hele goede voorbereiding blijken op wat we later in Bretagne zouden gaan doen.

Van echtgenoten naar zakenpartners

Deze eerste stap, waarin we van bediende naar ondernemer evolueerden, was voor ons de grootste stap in dit hele avontuur. Zelfstandige worden is niet zo eenvoudig. De administratieve rompslomp die daar toen mee gepaard ging zou je werkelijk kunnen demotiveren als je niet 200% achter je keuze staat. We moesten met een sterke wil doorbijten in die eerste twee à drie jaren. Joris ruilde zijn net kostuum voor een koksvest en vond zijn roeping in de keuken.

We konden alles zelf beslissen, dat wel, want er was plots geen ochtendmeeting meer met de collega's en de bazen. We kregen een hoop vrijheid in ruil voor onze inspanningen. Wilden we iets aanpassen in onze zaak? Hups, we keken mekaar aan en dat was het dan. De verandering werd doorgevoerd zonder daarvoor een ellenlange vergadering te moeten doorstaan met een raad van bestuur in een grijze kantooruimte met airconditioning. Het

runnen van onze zaak ging dynamisch en we speelden vlot in op vraag en aanbod.

Tegelijk waren we erg kwetsbaar en voor alles zelf verantwoordelijk. Alles wat er moet gebeuren, moet je zelf met je twee handen en je hoofd klaarspelen. Gelukkig kunnen Joris en ik goed samenwerken. Daar moesten we in het begin ook aan wennen. Mijn man werd plots van een kookmaatje in 't weekend tot mijn zakenpartner, mijn collega en soms mijn baas. Ik werd soms ook zijn baas. Aan dát laken trekken we nog steeds allebei even hard. Dat heb je met twee haantjes de voorste in het spel. De potten en pannen veranderen hier wel eens van plaats.

Maar met onze beider inzet, doorzetting en een hoop slaaptekort werkten we aan onze droom. De zaak draaide. We konden onze kookpassie kwijt. Joris als zoute chef, terwijl ik de zoete kant verzorgde. De Midi had een stukje van Antwerpen veroverd en we leefden ons uit in de keuken met bollen knoflook, paprika's, aubergines, tomaten, courgettes, tijm, rozemarijn, bouillabaisse, Provençaalse stoofpotjes, tapenades, olijfolie en fougasse.

Na ons enkele jaren verdiept te hebben in de Provence, bleef Bretagne ons echter sluimerend kietelen. Dat zaadje dat zoveel jaar eerder geplant was, begon uit te groeien tot een kriebelende goesting. Vermits we nu verzekerd waren dat het alleen maar op de stommeriken regent in Bretagne, gingen we er enkele keren terug op vakantie.

Het zaadje groeit

We leerden tijdens onze Bretoense vakanties veel van onze culinaire ontdekkingstochten. De speeltuin was open en lag vol oesters, wilde vissen, venusschelpen, krabben en kreeften en meer van dat lekkers waarvan onze handen gingen jeuken. Het begon

ons stilletjes aan te dagen dat Bretagne misschien wel eens dé streek zou kunnen zijn voor de verwezenlijking van onze maison d'hôtes, in plaats van de Lubéron waar we zo lang op gefixeerd waren geweest.

Na een van die uitstappen roept Joris me bij zich. Hij zit op een immobiliën-site en zegt: 'Béllen. Kijk die annonce. Dát is het. Het is gelegen in het midden van Bretagne. Ideaal voor onze maison d'hôtes.' De mensen zouden een week bij ons kunnen verblijven en van daaruit de departementen gaan ontdekken. 'Kom, doe het vlug, bellen,' spoort hij me kortaf aan, helemaal in zijn element.

Ik bel naar de notaris van de gemeente en vraag hoe en wat. Het huis is qua beschrijving volledig wat we zoeken. Er staat een goede prijs tegenover, maar ik wil polsen of er geen addertje onder het gras zit. Staat het naast een kerncentrale? Nee, verzekert de bediende mij, die zijn er sowieso niet in deze regio. Ligt het naast een autostrade? Nee, ook dat bestaat niet in Bretagne.

Het is erg groen gelegen, tussen de boeren, en het huis ligt op het einde van een doodlopende straat, 'dans un cul de sac', meldt ze me. De landerijen errond zijn al verkocht aan de burens. Maar het huis zelf met 1 hectare grond eraan is te koop; daarin zijn de burens niet geïnteresseerd, iedereen heeft immers al een huis.

'Bon,' vraag ik, volledig tevreden met de informatie die ze me gaf, 'wanneer kunnen we het huis bezichtigen?'

'Ik zal proberen de eigenaar te bereiken zegt ze, maar ik beloof niet dat we hem te pakken zullen krijgen.'

Vreemd, als je je huis wil verkopen ben je toch altijd bereikbaar, niet?

Bretagne

De week erop hebben we een afspraak in het notariskantoor.

De notarisbediende heeft de eigenaar niet kunnen bereiken, zegt ze. We kunnen bijgevolg het huis niet bezichtigen samen met haar. We hebben net 800 km gereden en dit is bepaald níet wat ik wil horen. We vragen haar waar het huis exact gelegen is en gaan er op eigen houtje naartoe. Na een paar keer verloren te hebben gereden in het gehucht dat noch een einde noch een begin lijkt te hebben, komen we uiteindelijk op de juiste locatie aan.

De beschrijving van de notaris klopt. Een klein gehucht, tussen de velden, daar bevinden we ons. Een lange boerderij, 'une maison blanche'. Een 100 jaar oude 'longère' met paardenstallen.

De boerderij ziet er goed uit, maar er ligt veel rommel en de grote tuin is verwilderd.

We betreden het domein en gluren door de ramen naar binnen. De muren en vloeren zijn in goede staat. In de keuken ligt zo mogelijk nog meer rommel.

We lopen door de tuin naar het veld achteraan. Daar staat een grote hangar, die volgens het plan van de notaris ook tot het huis behoort. Het grote gevaarte is omringd door de omliggende weiden.

Terug bij de voorgevel kijken we nog eens goed rond en zeggen tegelijkertijd: 'Dit is het.'

Dit wordt ons huis. Ons gevoel zegt ons dat het goed zit.

Les voisins

We gaan meteen kennis maken met de burens. Het is een jong koppel, van onze leeftijd. De buurman staat in zijn groentetuin te werken en komt ons tegemoet met een grote courgette in zijn hand. 'De eerste oogst,' zegt hij. 'En bovendien is mijn vrouw net

zwanger,' vertelt hij ons met nattigheid in zijn ogen. Zijn echtgenote komt ook naar buiten en we doen onze plannen uit de doeken om te polsen of we hier welkom zijn. Dat zijn we.

Onze burens zijn lieve mensen, die tot op de dag van vandaag altijd klaarstaan met praktische hulp. Ze zijn ook altijd te vinden voor een aperitiefje en we wisselen hun sla-oogst uit tegen onze pruimenoogst.

Een beetje verderop in het begin van de straat lopen we nog een buurman tegen het lijf. Ik ben niet zeker of het echt toeval is, want de iets oudere man staat ons in het midden van de straat op te wachten. Al wuivend houdt hij onze auto tegen om ons te spreken. We worden binnen gevraagd voor de apéro; zijn attente vrouw zet alles op tafel wat ze heeft: Suze, Rémy Martin, iets in een plastic fles dat zéker geen limonade is, en whisky. En zoutigheden uit een pakje, wat ze hier heel chique 'gâteaux apéro' noemen.

Als de buurman zegt dat hij de koeienboer is van het dorp die melk aanlevert aan het plaatselijke ouderlingentehuis, zegt mijn stadse man: 'Ja, ik zag dat u Holstein koeien kweekt.' Zowel de oude boer als ikzelf kijken hem met grote koeienogen vol verwondering aan. Toch niet zo stads als hij eruit ziet! In de auto lachen we nog om de verborgen koeien-informatie die Joris blijkt te hebben.

Le maire

Nu we toch aan onze ronde zijn begonnen om de 'locals' te leren kennen, beslissen we om ook langs de Mairie, het gemeentehuis te gaan. Even gedag zeggen aan de burgemeester die in deze regio nog écht een burger-meester is. Iemand van en voor het volk.

'*Bonjour, welcome,*' zegt hij. Hij is een Anglofiel en oefent zijn Engels graag. Hij is niet alleen voor de tweede keer op rij herkozen als burgemeester, maar tevens lid van de Conseil Général du

Pays de Pontivy. Hij juicht ons initiatief toe en ziet wel wat in het plattelandstoerisme, zoals hij ons plan samenvat. Jullie gaan het hier goed hebben, verzekert hij ons, want Crédin geniet van een microklimaat, het regent hier minder dan in Nice!

Hij benadrukt nog dat Crédin, 'Kerzhin' in het Bretoens, geen dorp is, maar een gemeente. Om maar te zeggen hoe groot het hier is, met onze 1402 inwoners. Die '2' van die 1402, dat zijn wij!

De burgemeester wuift ons uit, en wenst ons *bienvenue à Crédin* en veel succes met de onderneming.

Le notaire

Dit is allemaal mooi meegenomen. We hadden ons op voorhand voorgenomen dat als de burens of de burgemeester tegenvielen, we het huis niet zouden kopen. We zijn gerustgesteld, in deze gemeente zitten we goed. We gaan terug naar het notariskantoor en tekenen een 'compromis de vente', een verkoopovereenkomst.

Op de terugweg naar België in de auto maken we wilde plannen en we zijn de koning te rijk. Het héle huis hebben we ingericht op die 800 km route. Alle kamers hebben een naam gekregen. De eerste gerechten hebben we al samengesteld tijdens die rit en voor ons is de zaak beklonken. Ons business-plan heeft toen zijn eerste vorm gekregen.

We gaan spoedig verhuizen... zo dénken we.

We hebben het huis toen niet vanbinnen gezien, dát hebben we bij thuiskomst maar niet aan de mama's verteld. Die waren al ongerust genoeg met de wetenschap dat we weer een nieuw avontuur in gedachten hadden.

Terug in Antwerpen

Een week later, midden in de voorbereiding van de service van onze table d'hôtes op het Zuid, gaat de telefoon.

'Oui, allô madame, het spijt me, het huis is niet meer te koop.'

Bonk. Zonder boe of bah kondigt de notarisbediende ons aan dat de *compromis de vente* niet doorgaat. Tussen al haar geratel door en de dampende kookpotten van Joris op het vuur, meen ik eruit te verstaan dat het huis is aangeslagen door het gerecht omdat de boer die er woonde failliet is gegaan. Hij was een paardenhandelaar en door gokken en drank is hij zijn fortuin kwijtgespeeld. We vernemen het nu zelf ook pas, zegt ze. Er is nog geen datum vastgesteld voor de juridische openbare verkoop. 'Rien à faire,' hoor ik haar zeggen, en ziezo, daarmee is de kous af.

Ik denk dat de mensen die die middag bij ons hebben geluncht, redelijk gekruid gegeten hebben: ik vermoed dat Joris uit frustratie wel eens een draai te veel aan de pepermolen heeft gegeven.

Nog diezelfde dag hebben we een aangetekend schrijven gestuurd aan de notaris dat we dat niet pikken, dat het huis van ons is en we ons niet laten afwimpelen.

Stilte in de postbus, stilte per telefoon, stilte zoals dat zich voordoet als je iets hoogst dringends te communiceren hebt.

Zoveel tijd later

'Ah madame, we hebben een datum,' vertelt de notarisbediende me door de telefoon. Ze doet alsof haar neus bloedt, ze geeft geen uitleg waarom ze onze telefoontjes niet geretourneerd heeft en ze biedt geen verontschuldiging aan. Ze kondigt daarentegen rad en met fierheid aan dat ze nieuws heeft voor ons.

De juridische verkoop 'à la bougie' gaat dan en dan door in het gerechtshof van Vannes. U dient zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat die verbonden is aan deze balie.

Ga maar eens op zoek naar een advocaat op 800 km afstand terwijl je een zaak in Antwerpen draaiende moet houden. Waar moeten we beginnen? Maar Joris heeft er blijkbaar een goede neus voor, want hij komt meteen in contact met een advocate, die blijkt, als we haar een paar weken later gaan ontmoeten, hoogblond te zijn, langere benen te hebben dan dat ik groot ben en een onoverwinnelijke blik te bezitten.

Deze leeuwin gaat ons verdedigen.

De bank moet natuurlijk ook meewillen in dit hele gebeuren. Je kan je niet aandienen bij het gerechtshof zonder een bewijs te hebben van voldoende kapitaal om de aangeboden woning te betalen.

Eerst polsen in onze Antwerpse bank. Nee, die doen dat niet, een onroerend goed in het buitenland financieren. Daarvoor kunnen we beter contact opnemen met een plaatselijke bank.

We maken een afspraak in Pontivy bij de grootste bank van de regio.

Terug in Bretagne

Wij ernaartoe, naar die grootste bank van de regio, deze 'deux petits Belges' beladen met salarisstroken, rekeninguittreksels en een business-plan dat ondertussen tot in de puntjes is uitgewerkt. En met een klein hartje.

Een jonge man heet ons welkom met een 'bienvenue dans votre banque'. We moeten eerst kletsen over koetjes en kalfjes en we krijgen de laatste weetjes te horen over Crédin, Belle-Ile-en-Mer, want daar komt zijn vader vandaan, en Pontivy.

Dan steken we van wal. We zetten ons beste beentje voor en overvallen de bankbediende met onze goed voorbereide speech. Terwijl wij enthousiast praten over ons droomproject in de hoop dat hij dat gaat financieren, is de bankbediende verdiept aan het

tokkelen op zijn klavier. Meer aandacht gaat naar zijn computerscherm dan naar ons. Ik had er geen goed oog op.

Hij laat ons uitpraten. Draait dan met een zekere cool het computerscherm naar ons toe, laat zien welke lening hij kan geven en excuseert zich dat de rente wat hoog staat, maar dat hij daar niets aan kan doen.

Bent u akkoord?

Tekenen.

Klaar.

Dank u en *au revoir*.

Buiten staan we nog een beetje verdwaasd te giechelen als twee tieners en er valt een zware last van onze schouders. We hadden ons hier zoveel zorgen om gemaakt en het blijkt allemaal als vanzelf te gaan. We kunnen onze leeuwin een kopie bezorgen van deze financiering zodat ze zich kan inschrijven als onze vertegenwoordiger voor de veiling.

Afvinken en verder.

De dag van de openbare verkoop “à la bougie”

Iedereen schuifelt mompelend binnen in de met eiken wanden en vloeren bekleedde rechtszaal, waar het geroezemoes zachtjes verstomt als de rechter plaatsneemt achter de balie.

Onze advocate zit op de rij voor ons. Met een briefje in de hand waarop het bedrag staat dat wij kunnen inzetten. Monopolie in 't echt.

Dan gebeurt er iets dat in dit tijdperk van digitalisering mijn verstand te boven gaat. Het begint door te sijpelen wat ‘à la bougie’ betekent. Er staan drie kleine kaarsen voor de rechter klaar. De klerk steekt een kaars aan, wacht even en steekt dan de volgende aan. In de tijd dat er twee kaarsen tegelijkertijd branden, mogen

de vertegenwoordigers bieden. Deze oude veilingprocedure blijft doorgaan totdat de kaarsen zijn opgebrand. Het is zenuwslopend.

Ik voel mijn hart in mijn keel tekeergaan. Ik zie het hoofd van onze advocate telkens een zacht knik geven, maar ik hoor helemaal niets, mijn oren suizen en het lijkt of ik naar een doofstomme film aan het kijken ben. Dit duurt een eeuwigheid.

Plotseling komen de geluiden binnenwaaien in mijn hoofd, er wordt luid gepraat en ik trek de leeuwin aan haar manen om te vragen of we hebben gewonnen. ‘Mais oui,’ zegt ze me. Wij hebben het laatste bod gedaan. Joris en ik kijken mekaar aan, niet goed wetend of we nu heel blij moeten zijn of een beetje opgelaten met alles wat er staat te gebeuren.

We worden vriendelijk naar buiten gewerkt en er wordt ons gezegd dat we na de middagpauze bij de griffier de acte mogen komen ophalen.

Onze advocate wenst ons proficiat maar zegt er meteen bij dat we nog 10 dagen geduld moeten oefenen, want er mag nog steeds iemand bieden in die periode. Waarom moesten wij dan naar hier komen? Ik begrijp er niets van, maar we zijn er nu toch en de middagpauze is hier heilig. We vinden geen betere tijdsbesteding dan lekker te gaan lunchen in de brasserie tegenover het gerechtshof en het glas te heffen op onze Bretoense avonturen die vanaf dit moment werkelijkheid zijn geworden. We eten een *plateau de fruits de mer* boordevol heerlijke schaal- en schelpdieren en we drinken er een fris glas Quincy bij.

In de namiddag pikken we de acte op en reizen we terug naar Antwerpen. In de auto doen we de bestellingen bij onze leveranciers, want het weekend is drukbezet met communiefeesten.

We beginnen de 800 km route van buiten te kennen. We passeren verschillende plaatsen die we noteren in ons ideetjesboek omdat we ze de moeite waard vinden om te gaan bezoeken, als we ooit eens wat meer tijd hebben. De gele rem aan de zijkanten staat in bloei en de autowegen lopen recht doorheen het glooi-

ende landschap. Voor de zoveelste keer merken we dat er bijna geen verkeer is. We merken ook dat er geen *péage* is in Bretagne. Zo veel tijd later vernemen we dat Anne de Bretagne, de hertogin die huwde met de Franse koning, die tolvrije wegen heeft afgedwongen als een huwelijkseis.

We maken tijdens die rit een eerste aanzet van wat nu onze toeristische routebeschrijving is om tot bij ons te geraken. Mét vermelding van de properste toiletten en de locaties waar je lekkere koffie kan drinken.

Er zijn slechts 24 uur in een dag, maar we vinden het altijd een overwinning om er een 25ste uur bij te creëren. Er staat ons immers zoveel te doen, zoveel te organiseren. Ons tandem-brein werkt op volle toeren om dit dubbellevens, waar we nu aan begonnen zijn, te bevatten.

'1+1 = 3,' zegt men. We hebben dat uitgetest en ondervonden dat het waar is.

Ons huis in Bretagne

10 dagen later, Antwerpen

Vrijdagnamiddag, geen gehoor op de griffie.

Ik wil me ervan verzekeren dat er niemand nog gewaagd heeft om een bod op ons huis te doen. Noch de advocate, noch de notaris kan me verder helpen. We zullen moeten wachten totdat maandag de griffie terug open is.

Ik denk dat ik in dat weekend mijn eerste grijze haren heb gekregen. Het waren de langste 48 uren van mijn leven. Ons flesje champagne stond al koud om dit weekend te vieren, maar nu moest ons feestje nog even in de koelkast op ons wachten.

Maandagochtend, eindelijk een verlossend telefoontje. 't Is wat vroeg voor de apéro maar de fles gaat er toch aan. Het is écht van ons. Ons huis in Bretagne.

Er zal nog een paar maanden voorbijgaan voor alles in kannen en kruiken is, maar onze advocate verwacht dat we na de zomer de sleutel overhandigd zullen krijgen.

Een lange winter

De zomer gaat voorbij. September is er, eind september nadert.

Wanneer kunnen we erin?

We vernemen dat de huidige eigenaar uit zijn huis moet worden gezet, want die is niet van plan zijn achterste te lichten. En raad eens, er is een wet dat je niemand op straat kan zetten tussen eind september en begin maart. Wanneer het over je eigen tijd en je eigen huis gaat, kan dat wringen. Stel dat er ondertussen iets met het huis gebeurt? Dat er brand is?

Ik ben nog nooit zoveel vermagerd als in die zes maanden. We konden niet verder. We zaten vast. Onze zaak in Antwerpen had gelukkig al onze aandacht nodig, maar eigenlijk wilden we ons met ons huis in Bretagne bezighouden. Dat in orde maken, schilderen, poetsen, inrichten.

Een lange winter is dat geweest, met veel kopzorgen en twijfels of het allemaal wel goedkwam, en talloze ‘waar zijn we nu aan begonnen’-momenten.

Maar de donkere maanden gaan voorbij, mijn donkere gedachten ook en de lente brengt altijd hoop. We beslissen om begin maart een week in de buurt van ons huis een kamer te huren in afwachting van de uitzetting van de vorige eigenaar. Zekerheid hebben we echter nog steeds niet.

Begin maart in Bretagne

We komen aan in een chambre d’hôtes in een klein dorpje 20 km van ons huis. De lieve eigenares van de oude boerderij, waar we tot op de dag van vandaag bevriend mee zijn, kookt erg goed. Ze laat ons alle authentieke streekgerechten proeven en het is alsof ze altijd voor een hele familie eten klaarmaakt. Net wat we nodig hebben, want zelfs als we in ons huis zouden kunnen, is het niet in orde om daar te logeren, laat staan te koken. Er moet nog flink in gewerkt worden alvorens we er konden slapen. Haar heerlijke boerenkeuken geeft ons de energie die we goed konden gebruiken. Het koppel helpt ons bovendien met het zoeken van lokale artisans, zodat we niet aan de Gouden Gids overgeleverd zijn.

De eerste dag van die week gaat voorbij, geen informatie. Ook de tweede dag geen nieuws.

Maar dan eindelijk een telefoontje van de deurwaarder die de zaak volgt. Hij heeft de sleutels. De procedure is achter de rug, de winterse bezetter is weg en het huis is in orde.

‘Wanneer kunnen we mekaar zien?’ vraagt hij. Onmiddellijk!

Welkom in uw huis

Alle snelheidsbeperkingen overtredend zijn we naar Blézouan gereden om ons huis eindelijk van binnen te zien, voor de eerste keer.

De deurwaarder opent de deur en geeft ons een rondleiding in onze eigen woonst. ‘Welkom in uw huis,’ zegt hij. We komen meteen in de keuken terecht, zoals dat in vele boerderijen het geval is.

Voorzichtig rondkijken. De muren betasten. Overal op kloppen. De lichte living zien die vreemd genoeg donker wordt gemaakt met gele gefumeerde glazen deuren. De deur naar de gang openen. Een mooie houten trap. Naar boven gaan, de vier gastenkamers al voor je zien. Ramen openen. Overal rondkijken. Alles in ons opnemen. De geur van het huis opsnuiven. Wat een opluchting. De beschrijving van de notaris klopt. Inrichtingsdromen die een hele winter zaten te wachten in mijn hoofd, komen nu naar buiten en ik praat voluit over welke kamer welke kleur krijgt.

‘Zo,’ vangt de deurwaarder aan, terwijl we terug buiten in de tuin staan en de gevel bekijken. Maar de rest van zijn zin gaat verloren in het hels lawaai van een overvliegende straaljager. Het is niet waar hé. We hadden alles gecheckt, maar een vliegroute van straaljagers, daar hadden we niet aan gedacht. De man merkt de angst in mijn ogen op en stelt me gerust. Twee keer per week vliegt er een straaljager over vanuit de marinebasis van Lorient over heel Bretagne, informeert hij me. Vliegen die altijd zo laag? Onze haag was bijna getopt.

De deurwaarder heeft zijn zin nooit afgemaakt en ik was tevreden met de rust die was teruggekeerd in de tuin waar alles in bloei stond.

Daar stonden we dan, Joris en ik, als eigenaars voor ons huis in Bretagne. We hebben zowaar een dansje in de tuin gemaakt van geluk. We deden nog eens een tour van het huis, van het domein. We kwamen tot de conclusie dat alles was zoals we het ons hadden voorgesteld. Oef.